

BİR SONBAHAR GECESİNDE UYANIKTI BELKİ DE, TA Kİ SAATİNİN ALARMI ÇALANA KADAR

Arpaslan BUDAK

Khas Lisans öğrencisi

Mutlu bir sonbahar gününden geriye havanın kararmasına dakikalar kala... Rüzgârın kulağıma bir şeyler fısıldadığını hissedebiliyorum. Sanki anlatmak istediği bir şeyler vardı bana.

Yaprakların ağaçtan düşüp yere değerken çıkardığı sesin içimde uyandırdığı duygu. Daldan düşen yapraklar ve rüzgârın hafif hafif içtenlikle söylediği nağmeler benden hoşlanmış gibiydi. Saçlarımı dağıtıyor ve benimle dans edercesine tatlılıkla esiyordu. Kulağım diğer yandan uzaktan uzağa, inceden inceye gelen bir sesi anlamlandırmaya çalışıyordu, daha çok sonbahar akşamına yakışır şekilde çalınan, kemanı andıran... Belki de bu sesi çok uzaklardan gelen kayıkların ve martıların çıkardığı sesler oluşturuyordu, bilmiyorum. Her şeyiyle sonbahara yakışır bir akşamdı o akşam. Kafamın içi uzaklardan görünen deniz kadar berrak ve sakindi. Tek başıma o bankta oturmuş, hayatı seyrediyordum.

Nasıl olduğunu anlamadım ama birden sen belirdin sağ tarafımda. Nasıl bu kadar sessizce yanıma yaklaştığını merak etmişim doğrusu. Belki de ben çok dalgınım, geldiğini anlamayacak kadar, her neyse. Geldin ve bankın sağ tarafına usulca oturdun. Dikkatimi çeken ilk şey kahverengi uzun saçlarındı. Rüzgâr saçınla dans ediyor, gözünün önüne getiriyordu. Sadeliğin güzelliği bulmuş haliydin. Geldiğin andan beri sana bakıyor, gözlerimi alamıyordum senden. Sen denizi seyrediyordun, yakaladığın bir sese de kulak verip. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi, dikkatimi çeken bir şeyler olduğunu söylüyordu. Belki de -benim gibi- sen de kemanı andıran o sesi anlamaya çalışıyordun. Bir zaman sonra kafanı yavaşça bana doğru çevirdin. O an ağaçların baharda olduğu gibi tekrar yeşile büründüğünü, akşam sakinliğine dalmış daha coşkulu dalgalandığını, martıların yorgunluklarını unutup daha hızlı uçtuklarını hissetmeye başladım. O anda aklım bir kâğıt parçası gibi hafiflemişti; rüzgâr aldığı gibi uçurdu, nereye uçurduğunu kendisi bile bilmeden. O anda donup kalmıştım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne demeliydim, ne demeliydim de bu nefesimi kesen zamana bir son verip normale döndürmeliydim. Çünkü kendimi hissetmiyordum ve sen bana bakınca; çünkü vücudum kaskatı kesilmiş, hareket edemiyordum; çünkü ucu bucağı olmayan sonsuzluk geçiyordu içimden. Sana dokunmak istiyordum, rüzgârın şarkılar okuduğu saçlarına, bana içten içe gülümseyen ve gamzelerini ortaya çıkararak yanaklarına, o narin omzuna. Fakat büyülemiştin beni, bunların hiç birini yapamıyordum. Her şeyin normale dönmesi için rüzgârı ve o sesi duymak istiyordum yeniden. Fakat duyabildiğim tek ses, nefesindi. Sakin, durgun, dinlendirici nefesin. Tüm seslere değişebilirdim. Bu ses; çok garipti ama öyleydi.

Hisli, derinden gelen bakışlarla bana baktığın an fark ettim. Gözlerin çok derinden bakıyordu, konuşuyordu gözlerin, evet,

gözlerin içten içe konuşuyordu benimle. Rüzgârın sana dediklerini anlatmaya çalışır gibi. Ama susuyordun sen, neden konuşmuyordun sahiden? Kelimelerin yetemeyeceğini mi düşünüyordun yoksa? Yoksa anlatmak mı istemiyordun? Ya da o sonbahar akşamının o asil sessizliğini mi bölmekten mi kaçınıyordun? Belki de konuşmasan da seni anlayacağımı düşünüyordun, bilmiyorum cevabımı. Tek bildiğim gözlerinin benimle konuşmak istemesi.

Sessizliği bölmek istemedim. Bana bakmayı bırakıp denizi seyretmenden tahmin ediyordum ki. Yakamozu izliyordun, bense sana bakmaya devam ediyordum. Rüzgârın saygıyla taşıdığı tuz kokusunu içime çekiyordum. Ohh, tertemiz ve ferah... Fakat heyecanım hala devam ediyor, yatışmıyordu bir türlü. O sonbahar gününden geriye kalan saatler sanki sonsuzluğa akıyordu. Dünyanın en güzel yerini sorsalar tam olarak sağ tarafımı tarif ederdim; gözlerindeki masumiyeti... Usulca denizden gelen tuz kokusunu her burnuna çekişinde sanki benden de bir parça içine dolardı. Bu durumdan memnun olduğumu düşünürdüm yüzündeki mutluluğu okuyunca. Huzur doluydun burada. Rüzgârın sana fısıldadığı şeyler sanki hoşuna gidiyordu. Yere düşen yaprakların çıkardığı ses gecenin orkestrasına eşlik ederdi.

Birdenbire artık konuşabileceğini fark ettim, artık özgürdüm, seninle konuşabilecektim. "Nasılsın?" dedim sana, ilk dediğim şey bu oldu. Şaşırmıştın adeta böyle bir şey duymayı beklemiyordun benden belki de. Kafanı yavaşça bana doğru çevirdin ve tekrar bana bakmaya başladın. Tekrar bana bakıyordun, gözlerime, en derinime. Gözlerin, çok güzeldi. Uzun uzun baktın yine. Vereceğin cevabı merak ediyordum. Ne söyleyecektin bana? Tüm dikkatimi sana vermiş seni izliyordum. Konuşmaya başlamadan önce aldığın nefesi hissedebiliyordum. Sanki o nefesle birlikte ben de toz olmuş havaya karışmıştım. Söylediğin tek bir şey beni olduğum yerden uçurmaya yetebilecek güçteydi. Nedense kendimi çok hafif hissediyordum. Etrafta senden ve benden başka kimse yoktu. Sadece ikimiz vardık, beraberdik. Ve ben hazırdım, bir toz bulutu kadar hafiflemiş kendimi artık sana bırakmıştım.

Hazırdım, ne söyleyeceksen hazırdım, söyleyeceğin her şeye hazırdım, senindim tamamen. Ve beklediğim o an gelmişti. Konuşmaya başlıyordun! Ama hayır, hayır, bu mümkün olmaz, mümkün değil! Öylesine gerçek, öylesine sıcak, öylesine içtendi ki ihtimal dahi verememiştim buna. Belki de unutmamış olmalıydım. Her şey o kadar güzel ve büyüleyiciydi ki o an... Lanet olası alarm!